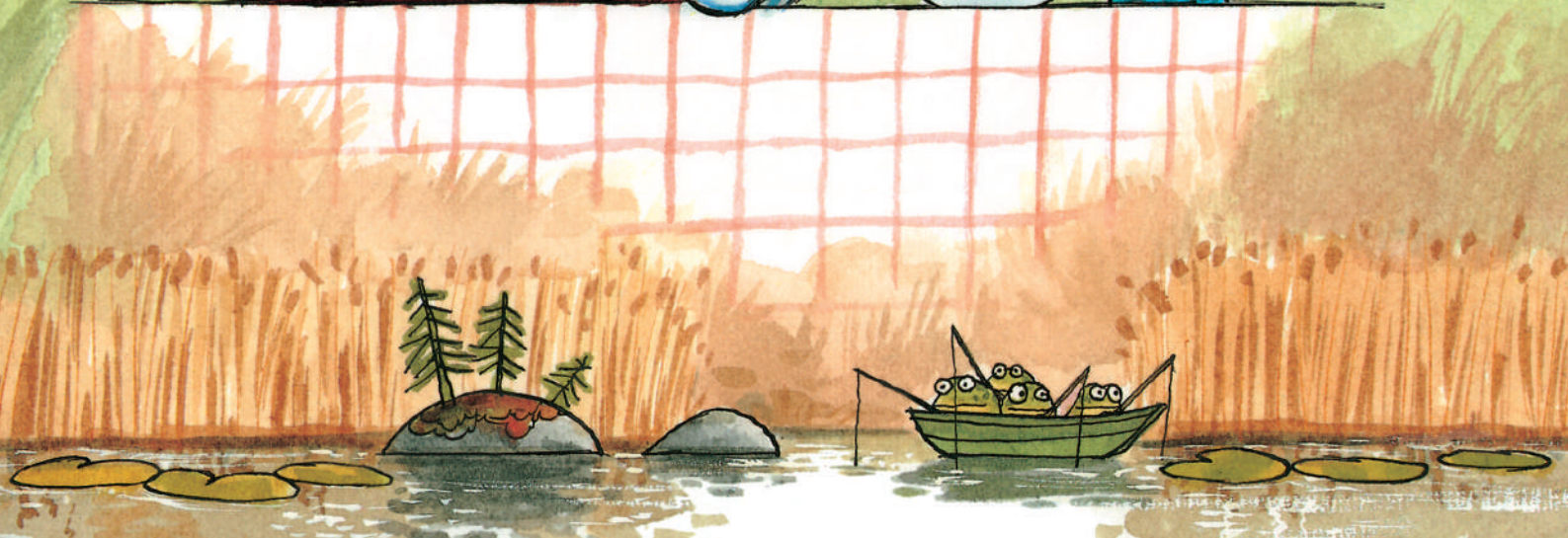

Sven Nordqvist

NELAIMINGAS PETSONAS

Sven Nordqvist

NELAIMINGAS PETSONAS

Iš švedų kalbos vertė Alma Braškytė

Iliustracijos autorius

Vilnius
2024

Buvo ruduo. Dėdulė Petsonas sėdėjo virtuvėje prie stalo ir gėrė priešpiečio kavą. Nepratarđamas nė žodžio žvelgė jis pro langą į apniukusią dieną ir atrodė visai nelinksmas.

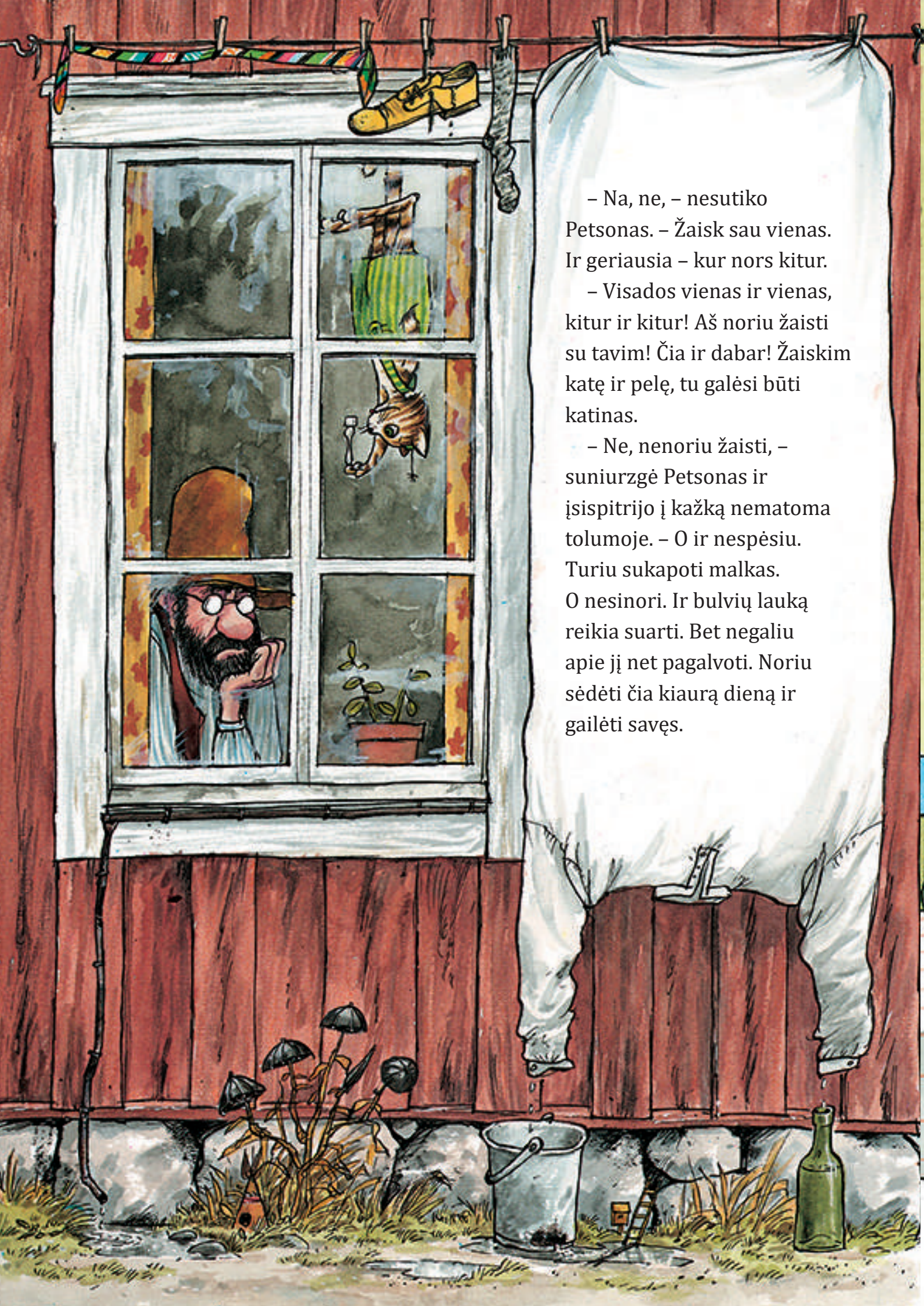

O Findusas buvo itin žvalus. Jis nė akimirkos negalėjo, o ir nenorėjo nurimti. Nardė tarp kėdžių, bandė įsikąsti sau į uodegą, liuoktelėjo ant stalo, gurkštelėjo kavos, pačiupo gabalėlį cukraus, nušoko ant grindų, vėl stryktelėjo ant sofos ir atgal ant stalo...

– Sėdėk ramiai! – sudejavo Petsonas ir sunkiai atsiduso. – Na ir dienele, – pasiskundė jis. – Nuotaika klaiki. Visai nėra ūpo ką nors veikti.

– Tai gerai, – nudžiugo Findusas. – Galėsime žaisti kiaurą dieną.

– Na, ne, – nesutiko
Petsonas. – Žaisk sau vienas.
Ir geriausia – kur nors kitur.

– Visados vienas ir vienas,
kitur ir kitur! Aš noriu žaisti
su tavim! Čia ir dabar! Žaiskim
katę ir pelę, tu galėsi būti
katinas.

– Ne, nenoriu žaisti, –
suniurzgė Petsonas ir
įsispitrijo į kažką nematoma
tolumoje. – O ir nespėsiu.
Turiu sukapotį malkas.
O nesinori. Ir bulvių lauką
reikia suarti. Bet negaliu
apie jį net pagalvoti. Noriu
sėdėti čia kiaurą dieną ir
gailėti savęs.

– Nėr ko savęs gailėti, Petsonai, – atšovė Findusas. – Tu juk turi mane. Nagi, pažiūrėk!

Findusas primynė koja šaukštelį, kurio kotas buvo pakištas po lėkštute. Lėkštutė ėmė sūpuotis ir tarškėdama sukstis. Jis pabandė taip primygti šaukštelį, kad lėkštutė užkliudytų kavos puodelį ir tas suskambėtų. O tai buvo nelengva. Reikėjo ypatingai išlenkti pėdą, nes kitaip pasigirsdavo tik tarkštelėjimas, o ne skimbtelėjimas. Katinas bandė vis iš naujo. Sulig kiekvienu tarkštelėjimu Petsono antakiai vis labiau raukėsi, ir jau po penkių tarkštelėjimų ir tik vieno skambtelėjimo, pajuodęs it debesis, jis užriko:

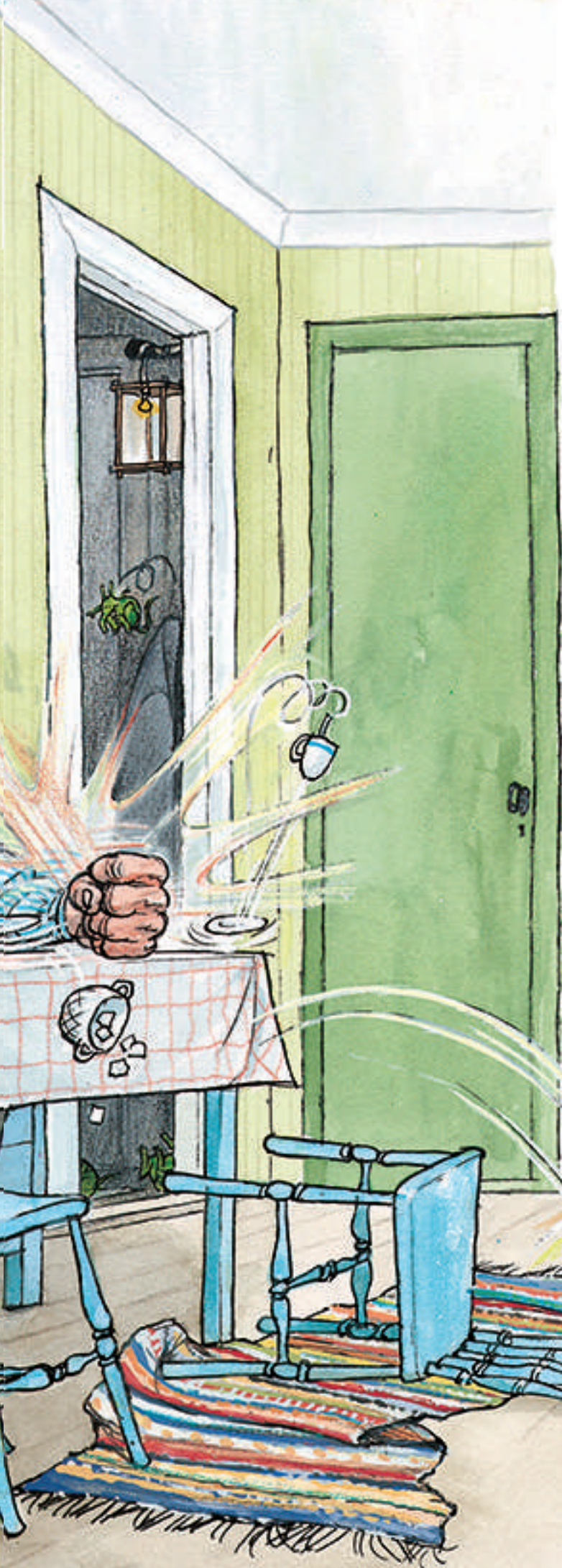
– NUSTOK! Negaliu pakęsti šitokių garsų, kai esu blogos nuotaikos. Šiandien man reikia tylos ir ramybės. Sėskis gražiai ant kėdės, gerk kavą ir tvardykis!

Katinas klusniai atsisėdo ant kėdės ir susitvardė. Bet po akimirksnio kažkas jame ėmė kirbėti ir giliai giliai viduje Findusas išgirdo skambant melodiją, kurią būtinai panoro sudainuoti. Jis pradėjo kiek galėdamas tyliau. Paskui dar, dar kartą, lėtai šliuoždamas atkalte žemyn, kol išsitiesė ant kėdės. Tada atrėmė užpakalines letenėles į stalo kraštą, atsispyrė ir kėdė loštelėjo atgal. DUNKST! – grįžo į pirmąją padėtį.

„Įdomu, ar kėdė gali išlaikyti pusiausvyrą stovėdama ant dviejų kojų? – parūpo Findusui. – Juk neturėčiau sukelti triukšmo šitaip supdamasis.“

Jis dar kartą pabandė. DUNKST! – kėdė vėl atsistojo ant visų keturių. Findusas atsispyrė dar sykį, šiek tiek stipriau. BRINKT! – kėdė nuvirto žemėn, katinas persivertė kūlio ir uždrubo ant tuščio skardinio kibiro, o tas džeržgėdamas nusirito grindimis. Petsonui net pakaušis užkaito. Jis užsidengė delnais ausis, paskui trinktelėjo kumščiu į stalą ir užriaumojo, net barzda sukretėjo:

– GANA! JEI NEGALI PABŪTI TYLIAI, IŠEIK! NENORIU GIRDĖTI JOKIO TRIUKŠMO, JOKIŲ DAINŲ, JOKIŲ PLEPALŲ, NIEKO! MANO NUOTAIKA KLAIKI IR MAN REIKIA RAMYBĖS!

Findusas spoksojo į dėdulę. Tokio iširdusio jo dar nebuvo matęs. Petsonas giliai atsiduso ir sudribo lyg prakiurusi padanga sofos kampe. Atrodė be galo nelaimingas.

– Atleisk, Findusai, – nusikamavęs sumurmėjo jis. – Šitaip negalima šaukti ant savo katino, pats žinau. Bet šiandien tokia diena, kad geriau ji išvis baigtųsi, ir juo greičiau, juo geriau.

„Šįkart reikalai išties rimti, – tarė sau Findusas. – Reikia ką nors sumanyti, kad jis pralinksmetų.“

Tyliai kaip katinas Findusas užšoko ant virtuvės stalo. Atsitūpė prie Petsono ir iškėlė leteną. Tai reiškė: „Aš tik pasakysiu vieną dalyką“.

– Na, kas dabar? – suniurnėjo Petsonas.

– Galėtume eiti žvejoti. Iškart pralinksim, – sušnibždėjo Findusas.

– Brrr, nenoriu eiti iš namų, – nepasidavė Petsonas. – Šalta, drėgna, o ir nieko nesugausim. Ne, nė iš vietos nekrustelėsiu ligi vakaro, o tada – tada eisiu gulti.

„Na ir netikšis, – pamanė Findusas ir atsikvėpė beveik taip pat giliai kaip Petsonas. – Aš juk žinau, jei tik eitume žvejoti, jis vėl pralinksim. Kaip visada. Gal jį mažumėlę paraginti, ir tiek?“

